

ren kommer frem til. Det er rigtigt, og det er godt, at det er sådan.

Men vi ved jo også alle sammen godt, at hvis ministeren først har forhandlet en aftale med Schengenlandene og med regeringens opbakning kommer tilbage her til Folketinget og siger: Det var det, vi kunne opnå med det mandat, som Folketinget selv har givet ministeren – så bliver det ganske vanskeligt at lave tingene om, og så bliver det især ganske vanskeligt at komme til de andre lande og sige: Nå ja, men det, vi forhandlede, var der altså ikke tilfredshed med i Folketinget, så det vil vi nu gerne lave om.

Ministeren ved godt, at sådan er det ikke i internationale forhandlinger. Derfor er det altså klogt at gøre sit arbejde godt på forhånd og sikre sig imod de faldgruber, som ligger i tingene. Det er derfor, vi foreslår, ikke som fru Dorte Bennedsen siger, at vi bare på forhånd vil sige nej – næh, vi foreslår, at de nordiske lande stiller op i så stærk en forhandlingsposition, som vi kan opnå, for at få løst problemet. Og den stærkeste forhandlingsposition er, at vi siger, at vi ikke vil acceptere nogen indskrænkninger i den nordiske pasfrihed, og at vi på det punkt har en ufravigelig holdning, og at det er de nordiske lande enige om.

Det er det ene. Det andet er, at når ministeren så kommer hjem med et resultat, skal det helt og fuldt opfylde disse betingelser.

Det er en helt anden forhandlingsmetode. Det er ikke noget med, at vi på forhånd siger nej, det er noget med, at vi ønsker, at Danmark og de nordiske lande og den nordiske pasunion skal stå så stærkt, at den ikke på nogen som helst måde risikerer at blive udhulet. Vi er ikke nøjsigere, men vi ønsker, at tingene skal gøres godt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu har jeg siddet længe og hørt på hr. Keld Albrechtsens både første, andet og tredje indlæg. Og det står stadig væk ikke klart for mig, hvad hr. Keld Albrechtsens ærinde er, for det virker jo, som om det er forhandlingsmetoden eller forhandlingsmandatet, der er noget galt med. Hvis jeg har forstået det rigtigt, vil jeg gerne bekræftes i det.

Så vil jeg gerne spørge hr. Keld Albrechtsen: Hvilke punkter i den erklæring, som de nordiske statsministre kom med i Reykjavik, er det, hr. Keld Albrechtsen er uenig i? Der står jo netop det, som hr. Keld Albrechtsen selv har sagt: Man skal kombinere den nordiske pasunion

med Schengensamarbejdet, sådan at der ikke etableres nye grænser i Norden og ikke nye grænser mellem Norden og Europa.

Jeg vil gerne oplyses: Hvad er det i den erklæring fra Reykjavik, som Enhedslisten er uenig i?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan besvare begge spørgsmål på den led, at det er både metoden og mandatet, vi mener, er utilstrækkeligt og forkert.

Forhandlingsmetoden er forkert på den måde, at vi mener, det er forkert, at de nordiske lande forhandler enkeltvis med Schengensamarbejdet i stedet for at forhandle sammen.

Vi mener også, at forhandlingsmandatet er forkert. Vi mener, at med den dagsorden, regeringen nu foreslår, er mandatet uklart, og at mandatet giver mulighed for, at der kommer en løsning – eller en såkaldt løsning – som svækker den nordiske pasunion, fordi man henviser til statsministererklæringen, og så spørger fru Elisabeth Arnold: Hvad er det, der er galt med den?

Der er det galt med den, at den ikke siger konkret, at vi under alle omstændigheder skal fastholde den nordiske pasunion. Næh, den siger kun, at vi skal fastholde de grundlæggende principper i den inden for rammerne af en videre europæisk samhandel. Det læser jeg sådan: Så langt som Schengenlandene nu vil godkende det.

Det er et utilfredsstillende forhandlingsmandat, og det er et forhandlingsmandat, der medfører, at Norden kommer til at stå i en svagere stilling, end det var nødvendigt, en svagere stilling end den, vi kunne forhandle i, hvis vi gik tilbage til de andre nordiske lande og sagde: Vi er da enige om, at der ikke kan gives indrømmelser her, og det bliver så udgangspunktet for forhandlingerne med Schengenlandene.

Hvis man greb det sådan an, så havde man en chance for at opnå et tilfredsstillende resultat også i spørgsmålet om de problemer, der er med den dansk-tyske grænse.

Derfor må jeg svare bekræftende til fru Elisabeth Arnold: Det er både mandatet og fremgangsmåden, vi er utilfredse med.

Birthe Rønn Hornbech (V):

På Venstres vegne kan jeg meddele, at vi helt slutter op om regeringens bestræbelser på at finde en ordening, hvor den frie bevægelighed